שנים בחצר. אם נשבעו לשקר והיו נשברים בשבועתם להקל פרעון מעליהם כפירת ממון היית זו ונקרבן שבועה שלהם חמס חול בן ב' שנים דכתיב (ויקרא ה') והכיחה לה אשמו חול תמים בערכך כסף (שקלים) שקלים והוה חמס גזילות: נתחמם. ע"י לסטים ונשבעו שקר (ג) תע"פ שהשומר משלם תוכיחו מכניעין תוכו כדרך הוגה שבועה שהיה ברשותו לחייבין שמא נתן עיניו בה ונשבע שנתחמם ותיבה ברשותו: שומר רבין רב ובין רב מיפטר. מהשלומין, קתי בחטאת: בין רב ובין רב. בין שנשבע בחמת שחתה בהלכה בין שנשבע לשקר שנתחמם פטור עלמו ממון משלם הלכך אין בשקר זה כפירת ממון דהא אם הודה על החמת היה פטור, שבועת ביטוי היא ובחטאת: שומל רבין רב ובין רב חייב לשלם. נמלא שלח כפר ממון בשקול שבועתו, ושבועת ביטוי קתי בחטאת: כגון שנגנבה. והשומר חייב לשלם לבעלים והשומל ישלם לשומר: ואמרו מתה מחמת מלאכתה. ופטר שומל עלמו בשקר משלם לשומר והשומר משלם לבעלים: שחתה כדרכה. יום שהודו על החמת שומר פטור ושומל חייב: שנגנבה. ושניהם חייבין: ואמרו מתה כדרכה. השומר פוטר עלמו בשקר הלכל השומל לא נפטר בכך משלם: חיובי מיחייב. לשלם קתי על שבועתו בחטאת: מתי קמ"ל. רבי ירמיה מקשיות שלומות הן בשבועות המסורה מחודה לחובה, ומפטור לפטור, ומלטור לחובה, לפטור מחמס גזילות, ומחודה לפטור חייב: לא תמר פטור. מכל מה שהיה נפטר חס שמרה הוא עלמו: חייב. חפי' בחומרין: ולא מיבעיא כו'. דפטור מן החומרין ואין לך לומר פשיטה היא זו שמסרה לחתר: מריישו. פומ"ר בלע"ז: מתן לחומל. לחד מן התלמידים שמעו מפיו דפטריה שבר שומר שמסר לשומר כו': הוו מפקדי לה. ללח מלו למרי ליה אין לרלונו שיהא בידה: להא שמעתא. דר' יוחנן רבינו: לי הכי לבעלים בעי לשלומי. לומל חס השתילוה לו: לדעתך. כלומר חס תרלה להשתילה לו ימי שכירותך אין לנו מקפידין הלכך הוא השתילה והבעלים אין יכולין לומר אין לרלונו: מסרן לבנו כו'. לו שמסרן לבנו ולבתו הקטנים: בפניהם. בפני חומה הקטנים שלח יכלו לחוץ ויחבדו המעות: על

שומר דמיחייב בגניבה ואבידה · מכלן ים להוכית דהלכה כמ"ד דשומר כשומר שכר דמי וכן מוכח בריש חלמנה לכ"ג (יבמות סו:) וכן פרק השואל (לקמן קף קז· ושם) גבי מרימר בר חניגת לוגר כולנייתא לבי חוזאי:

לאפוקי מדר' לחמי · ס"ה דהוה מלי למימר לחפוקי מדשמואל דלחמר פ"ג דשבועות (דף כה·) דשבועת ביטוי ליתא חלח ביכול להיות דהכא לגבי שבועה חזקה פלוגי לגור לים פטור חלין יכול לומר שבועה חזקה ושכח מיחייב כי נשבע שנחתמה חע"ג דליתח בלהבח: **רב** לחמר פטור · ול"ת והח חמן (ב) פ"ג דגיטין (דף כמ·) חם חמר טול היחנה חפץ פלוני לח ישלחנו ביד לחר ול"ל דלע"ג דלסור להפקידו ביד לחר מ"מ בשביל כך ליט חייב לפרוע:

אין לומר שיהח פקדוני ביד לחר · לין לפרש דטעמח דחייב לר' יוחנן חליבח דלחבי משום דשיבה מדעת המפקיד ולכך יתחייב בכל החומרין לפי' בחומרין שהיו רלוין לבבח ברשות שומר הרחשון דת"ל מתי לים לי' דלריך לפרוך לחבי לרבח לקמן לימח ליה ר' חמי לר' חבח מלחך המות מה לי כאן מה לי החם כו' והלח ליכ דשיבה מדעת בעל הפרה הוה חייב בחומרין חפי' בחומרין שהיו בחין לפי' חם היתה ברשותו לכך הולרך לחרן שהשתיל מדעת בעלים חלח "ל דהטעם הוח דחשיב כחילו פירש לו חם יכנה מדעתו כגון שימסרנה לחחר שיהיה כחילו פקע בה וכל חומרין שיחדעו לה שכולל לחלות חם לח מסרה לחחר חלח היו נחרעים חייב בה כגון חם מתה בביח שומר חבי לים לחלות דהכלח דחומו בית קטלה ומת חם היתה בביח שומר הרחשון לח היתה מתה שבריח בית לחר יותר מלחר והוי כפקע בה וילחה לחגם שהוח מרעה שלן ושוב ומתה דחייב לחבי לחמר דהכלח דחגמת קטלה וכן לרב חם מסרה לחכ"ו ומתה ברשותן חייב מהלי טעמח והיכח חלח פקע בה כגון לרב דמסרה לגן דעת לו שנעל בפניה כרחוי וילחה לחגם לו שהוליכה בעלמו לחגם ומתה חם פטור לבל' יחם נעל בפניה חלח כרחוי חע"פ שפקע חם מתה חם פטור יין לחפילו נעל בפניה כרחוי היתה מתה חם וחפילו למ"ד תחילתו בפקיעה וסופו בחומ חייב היינו דוקח כמו לריפת דחורבני דחפקר חם לח פקע מתחילה לח היה נחרע לחום של גניבה וכן מוכח פרק החומנין (לקמן קף עח· ושם ד"ה סומכה) דתנן השוכר חת הפרה להוליכה בהר והוליכה בבקעה והוחלקה פטור סומכה חייב והמחת למ"ד תחילתו בפקיעה וסופו בחומ חייב כי נמי הוחלקה למחי פטור הלח תחילתה בפקיעה לענין הומכה וסופה בחומ לענין הוחלקה חלח מקום דחפילו הוליכה בהר כל מקן להוחלקה לכך פריך לקמן לחבי לרבח דחפילו הוליכה בהר חינו חלח כמו שפיר וחפי' למ"ד תחילתו בפקיעה וסופו בחומ הכח כשמסר לשומר לחר חייב דהחם בלריפת דחורבני לח היה החום נחרע עד שבחו גנבים לבל הכח לגלחי מילחת שלותו הבל ולחותו מקום היה מסוכן יותר להמית בהמה זו דמיד שבחת שם התחיל החולי וכן קחמר לחבי לקמן דחפי' למ"ד פטור הכח חייב:

רבינו חננאל

פעמים ששניהם באשם כגון שנגנבה ושניהן חייבין לשלם ונשבעו שמחתה מחמת מלאכה ההיא הנאת ממון דבשבועתייהו אפסרי נפשייהו מפמונא באשם. שוכר בחמאת ושואל באשם כגון שמחתה וכיחשו ופטרו ונשבעו בשקר שוכר דינו בשניהן אחד שפטור בשניהן ולא נהנה ממון בשבועתו בחמאת. שואל שבמחתה כדרכה חייב ופסר נפשיה במחתה מחמת מלאכה באשם. שוכר באשם ושואל בחמאת כגון שנגנבה ופטרו מחה כדרכה ונשבעו בשקר שוכר שחייב בגניבה ממון ובשבועתו נפסר באשם שהרי בשבועתו על שקר נהנה ממון אבל השואל דבין גניבה ובין בחמה כדרכה חייב ולא נהנה ממון חייב חמאת שנשבע בשקר ולאפוקי מדר' יוסי דאמר כל ש ב ו ע ה שהדיינין משביעין אותה אין חייבין עליה משום שבועת ביטוי · ואימר שומר שמסר לשומר רב אמר פטור ואמר רב חסדא [לאו בפירוש אתמר אלא] מכללא אתמר דהנהו גינאי דהוו מפקדי כל יומא (מפקדין) מריישו גביה דההיא סברתא ואיננבו ופסריה רב משום דלא יכלי למיטען אנח מהימנת לי בשבועה וההיא סברתא לא מהימנא לן בשבועה דהא אינהו כל יומא גבה דההיא סברתא הוה מפקדי למריישו · ור' יוחנן אמר שומר שמסר לשומר חייב · ואמר אביי משום דיכול למימר אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר · ומחוחבינן עליה המפקיד מעות אצל חבירו צררן והפשילן לאחוריו או שמסרן לבניו הקטנים נעל בפניהם שלא כראוי חייב שלא שימר כדרך השומרין · ודייקי' מינה מעמא דקטנים הא בניו (אבל) גדולים פטור ואמאי נימא אין רצוני שיהא

כג א מיי' פ"ח מהל' שבועות הל' ט סמג לחוין רמ:

[ועי' תוס' ב"ק מג ד"ה שכרוה]

כד ב מיי' שם הל' ג סמג לחוין לעט:

כה ג מיי' שם פ"ו הל' ב ופ"ח הל' ה והל' ו:

כו ד ה מיי' פ"ח מהל' שכירות הל' ו ופ"ד ומהל' מזיק ממון הל' יח ועי' בהגהות ובמ"מ ובל"מ שם טוש"ע חין חייב ס"ח סעי' פט טוש"ע ח"מ סי' רלח סעי' כו וסי' שה סעי' ה ושימון שלו סעי' ע:

כז ו מיי' פ"ח מהל' שכירות הל' ד סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' רלח סעי' כו:

כח ז מיי' פ"ד מהל' שלוה ופקדון הל' ו סמג עשין פח טוש"ע ח"מ סי' רלח סעי' כ:

כט ח ם מיי' שם הל' ח טוש"ע שם סעי' כח:

[עי' תוס' גיטין כט· ד"ה לחן שנה ותו"ס ב"ק יח: ד"ה לחת]